

איך גחליליות התחילו להבהב

כתב סטוארט באום
ציירה זוא באום

כשאמא שלי הייתה ילדה קטנה לא היו עוד גחליליות. בימי קיץ חמים היא וחברות שלה יצאו תמיד לגן העירוני וניסו לתפוס חרגולים בדשא.

סבתא קראה לאמא לארוחה ואמא בלעה מהר את האוכל ורצה חזרה לציד החרגולים. אחרי מה שהיה נדמה לאמי כדקות בודדות סבתא הייתה קוראת "הביתה! כבר מחשיך!" "אוי! אמא, לא!" הייתה קוראת אמי "עוד לא תפסנו

אף חרגול." אבל סבתא ענתה "לא פלא שלא תפסתן חרגולים. חושך מדי כדי לראות אותם."

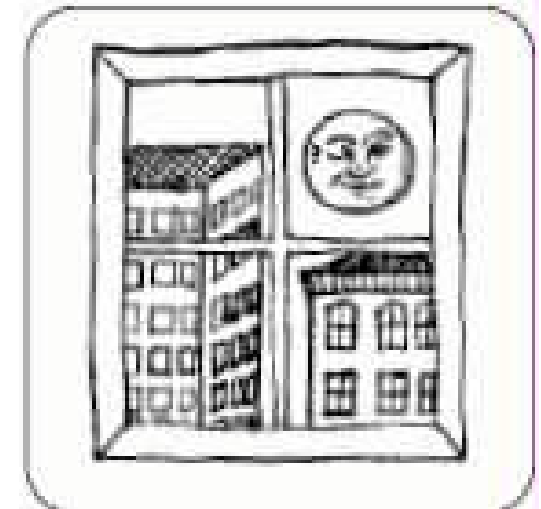
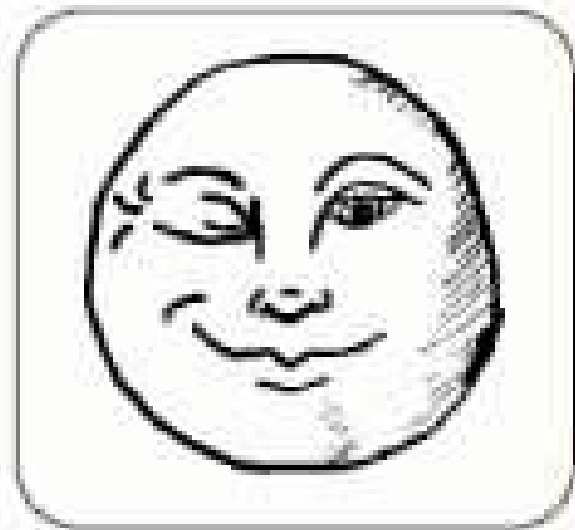
אמא הייתה מביטה סביב וראתה שהשמש כבר שקעה מאחורי בתי העיר ואו שהחרגולים כבר הלכו לישון או שלא היה כבר מספיק אור כדי לראות אותם. היא הייתה חוזרת לאט הביתה, למיטה.

וכשכבר הייתה במיטה הייתה מביטה דרך החלון ויחלה שהשמש לא תשקע לעולם ותמיד יהיה אור.

"מה התועלת ממך?" הייתה שואלת את הירח "איך נותן מספיק אור כדי שאפשר יהיה לראות מה שכדאי לראות."

ואז היא הייתה נרדמת וחולמת שהירח הוא שמש ושהיא יכולה לשחק בחוץ במשך כל הלילה. וכל לילה, אחרי שאמי נרדמה, הירח היה קורץ לה ומחייך.

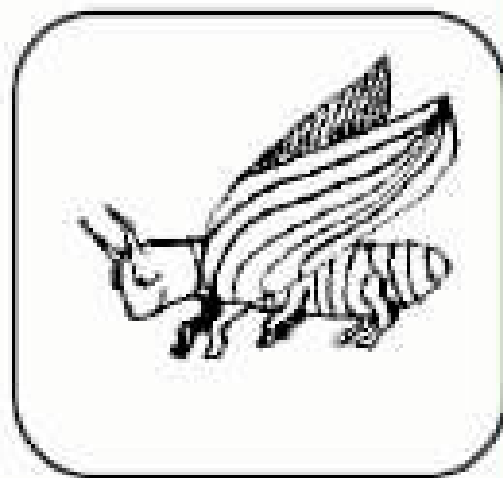
*

החיפושית הקטנה, שחורה וכתומה "אני מנסה לגשת לאחד הילדים כדי שינסו לתפוס אותי או לשחק אתי, אבל הם רק רוצים לצוד חרגולים." ואמא שלה, החיפושית שחורה וכתומה, הייתה מסבירה "חרגולים יכולים לקפוץ. כאשר ילד רוצה לתפוס אותו החרגול קופץ הלאה." "אנחנו לא כאלה. אותנו קל לתפוס" אמרה החיפושית הקטנה, שלא הבינה.

"ילדים לא רוצים שיהיה להם קל לתפוס חרקים" הסבירה אמא החיפושית "הם רוצים לשחק. הם רוצים אתגר. לתפוס קל זה לא אתגר." החיפושית הקטנה חשבה שהבינה. למחרת, כשראתה את הילדים משחקים בגן היא עפה קרוב לפניה של אמא. אמא נפנפה ביד וכמעט ופגעה בה. החיפושית הקטנה עפה בתקווה שאמא תרוץ אחריה. אבל היא לא עשתה זאת. אז החיפושית הקטנה ניסתה שוב. היא עפה ישר לפניה של אמא וברגע שראתה כי אמא רואה אותה היא עפה משם. ושוב אמא לא רדפה אחריה. בפעם השלישית החיפושית רחפה ממש לפני אפה

כשאמא הייתה ילדה קטנה היו חיפושיות קטנות שחורות עם ראשים כתומים. בוודאי היה להן שם, אבל זה היה שם ארוך שמשתמשים בו רק אנטומולוגים, אנשים שחוקרים חרקים. מדי פעם, בדרך הביתה מציד

החרגולים אחת החיפושיות השחורות וכתומות הייתה עפה אליה ומתיישבת על הזרוע או על הרגל שלה, ולפעמים ממש על פניה. אמא, שאף פעם לא פחדה מחרקים, הייתה מנערת אותה

וצועקת עליה. "חרק טיפש! רד מהרגל שלי!" הייתה צועקת. והחיפושית הייתה עפה משם. לאן עפה החיפושית? אמא לא דאגה וגם לא היה איכפת לה. אבל אני יודע. היא הייתה עפה אל אמא שלה, עוד חיפושית שחורה וכתומה. ושתיהן היו מדברות בעצב.

"אף אחד לא רוצה לשחק אתי" התלוננה

"את זה" אמרה אמא שלה "אינני יודעת. אולי תלכי לשאול את יוצר החרקים."
"אעשה זאת" אמרה החיפושית הקטנה.

*

כשאמי הייתה עוד ילדה קטנה, אפשר היה לשוחח עם היוצרים. היוצרים היו, כפי שאומר השם שלהם, ממונים על יצירת כל החיות והצמחים של העולם. אם העולם היה זקוק לדבר חדש, היוצרים היו יוצרים אותו. היה יוצר עצים, יוצר צמחים, יוצר פרחים, יוצר אבנים, יוצר אנשים ועוד כל מיני יוצרים אחרים. ואם הייתה לך שאלה מדוע אתה כאן או למה דברים אחרים לא כאן, יכולת לשאול את אחד היוצרים. צריך היה רק לדעת איפה לחפש אותו.

ולכן החיפושית הקטנה, שחורה וכתומה הלכה אל יוצר החרקים. היא עפה לעץ שבו גר יוצר החרקים וחיכתה ליד הדלת שהיה למעשה רק עלה אלון גדול.

החיפושית הקטנה רשרשה בעלה בעדינות ושאלה בנימוס "יוצר חרקים? אתה שם?"

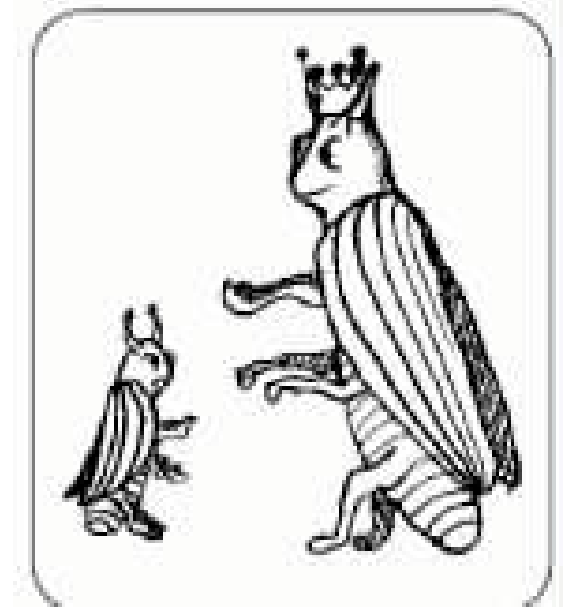
של אמי וחיכתה שהיא תנסה לתפוס אותה. אבל אמא הסתובבה ואמרה לחברות שלה "בואו הביתה. היום יש כאן יותר מדי חרקים טיפשים." והילדים שבו הביתה לשחק מונופול. "אני לא מבינה" אמרה החיפושית הקטנה לאמא שלה "מדוע הילדה לא רוצה לשחק אתי?" ואמא שלה הסבירה לה בסבלנות "אנחנו לא עושות שום דבר

שמשעשע ילדים. אנחנו רק עפות סביב, ואפילו לא מהר. זבובים עפים מהר. דבורים עפות מהר. מדוע מישהו ירצה לתפוס חרק איטי. זה קל מדי וכפי שאמרתי לך כבר, זה לא משעשע."

"זה לא בסדר!" קראה החיפושית הקטנה "למה שלא נוכל לעוף יותר מהר או לקפוץ? חרקים אחרים יכולים."

מבפנים נשמע קול עדין, יותר כמו איוושה קלה מאשר רעש של חרק "כן. אני כאן. איזה חרק את?" היוצר של החרקים תמיד שאל איזה סוג של חרק בא אליו, כי אז יכול להופיע דומה לו, רק גדול יותר. והחיפושית הקטנה ענתה בעצב "אני חיפושית טיפשה, קטנה, מתעופפת לאט, לא מקפצת, שחורה וכתומה."

יוצר החרקים יצא דרך דלת העלה ונראה בדיוק כמו החיפושית הקטנה שחורה וכתומה (רק יותר גדול). הוא הביט על האורחת וזו הרגישה שהיא לא כל כך טיפשה. המבט עשה אותה חביבה ואהובה, כפי שרק יוצר חרקים יכול לגרום להרגיש לחרק.

"מה מביא אותך הנה היום?" שאל יוצר החרקים. והחיפושית הקטנה, שחורה וכתומה, ענתה "אני רוצה לקפוץ כמו

חרגול." ואחר כך, כדי לא להיות לא נימוסית הוסיפה "בבקשה".

יוצר החרקים לא הבין "הרי חרגולים קופצים" הסביר.

"זה מה שאומרת אמי" ענתה החיפושית.

"אמא שלך חכמה מאוד" אמר יוצר החרקים.

"אז תעשה אותי מתעופפת מהר, כמו זבוב או

דבורה" ניסתה החיפושית השחורה וכתומה. ושוב הוסיפה מהר "בבקשה".

"אבל דווקא הזבובים והדבורים עפים מהר" הסביר יוצר החרקים "זה מה שהם עושים".

החיפושית השחורה וכתומה נאנחה "אמא אומרת כך גם היא." ואז באה לה רעיון. היא הבינה שילדים אוהבים לתפוס פרפרים, לא רק חרגולים.

"אני יודעת! אני יודעת!" היא קראה בהתרגשות

"תעשה לי כנפיים צבעוניים, כמו שיש לפרפרים!"

היא כבר התחילה לתאר את עצמה עם כנפיים

צבעוניים גדולים, אבל כשהביטה על יוצר החרקים

ידעה מיד שהרעיון הוא לא כל כך טוב. בקול

הדומה קצת לזה של אמא שלה אמרה "אבל

למעלה, אך היא ראתה שם רק ירח, וזה הזכיר לה שכבר מאוחר ושמוטב לה לחזור לפני שאמא שלה תחפש אותה.

היא עפה בחפזון ולא שמה לב שיוצר החרקים קרץ לירח. או שהירח קרץ לו חזרה.

*

כשאמי הייתה ילדה קטנה היו פנסי יד, אבל לא מפלסטיק כמו היום או כאלה שנדלקו וכבו לסרוגין.

פנסי יד היו מפח והתעקמו בקלות. וגם לא לכולם היו פנסי יד. בדרך כלל רק לאנשי חרום כמו שוטרים ומכבאי אש. ולמה אני מספר זאת?

כי ליום הולדת של אמי סבתא

נתנה לה פנס יד, ובאותם הימים הייתה זו מתנה מיוחדת.

"או, תודה לך, אמא!" קראה אמא שלי "תודה! תודה!"

סבתא הסבירה למה היא נותנת לה את הפנס. "זה כדי שתוכלי לחפש חרגולים גם כשכבר קצת

לפרפרים יש כבר כנפיים צבעוניים גדולים." יוצר החרקים חייך אליה.

"זה לא בסדר" התלוננה החיפושית הקטנה,

שחורה וכתומה "חרגולים וזבובים ודבורים

ופרפרים קיבלו את כל הדברים הטובים ואני

קיבלתי רק ראש כתום!" היא הביטה על יוצר

החרקים ואמרה "איך יעזור לי ראש כתום שלי

לשחק עם ילדים?"

היא הרגישה שאולי עברה את הגבול בהאשימה

את יוצר החרקים על מה שקיבלה, אבל היא לא

התנצלה. היא אמרה זאת. היא התכוונה לכך. היא

ציפתה לעונש או לפחות לנזיפה, אבל יוצר

החרקים חייך לחיפושית הקטנה, שחורה וכתומה

ואמר "אז לכן באת הנה. את רוצה לשחק עם

ילדים."

הוא ליטף בעדינות את המשושים של החיפושית

הקטנה ואמר "זו באמת סיבה טובה לבוא אלי."

הוא חייך שוב, ליטף את משושיה בפעם נוספת

והביט למעלה.

גם החיפושית הקטנה, שחורה וכתומה הביטה

החשיך, אבל לא ממש בחושך, כי את חייבת בסוף לשכב במיטה, ואסור לך לשכוח שאת גרה בעיר. "אל תדאגי, אמא" אמרה אמא שלי "אני תמיד אחזור כשתקראי לי." והיא רצה החוצה לגן, כדי לנסות ולצוד חרגולים עם הפנס החדש שלה, למרות שעוד היה אור מלא בחוץ.

אמא אהבה את הפנס שלה וכל יום באותו הקיץ יחד עם החברות שלה רצה לגן אחרי הארוחה כדי לתפוס חרגולים או לפחות לנסות לתפוס אותם, כי גם בעזרת פנס לא קל לתפוס חרגולים בלילה. לילה אחת החיפושית הקטנה, שחורה וכתומה, ראתה את אמי כשזו רצה עם הפנס שלה דרך הגן. "זה משהו מיוחד" חשבה החיפושית הקטנה "אור שילד יכול לשאת אתו." והחיפושית הקטנה, שחורה וכתומה החליטה להסתכל טוב יותר על האור הזה. היא עפה אל אמי.

אמא הרגישה בה וכמו תמיד צעקה "לך ממני, חרק טיפש!" היא הניפה את הפנס על החיפושית אבל לא פגעה בה והפנס נפל מידה. וברגע שהוא נפל על הארץ הוא כבה. באותו הזמן גם הירח, שזרח

במיוחד חזק באותו ערב, הסתתר אחרי העננים ובגן השתרר חושך מוחלט. אמא חיפשה את הפנס שלה, אבל היא בקושי יכלה להבחין בידיה שהרימה אל הפנים, ובוודאי לא את הפנס בתוך הדשא. היא חיפשה וחיפשה, אפילו ירדה על ברכיה אך מצאה רק כמה מקלות ובקבוק סודה ריק. כעבור כמה דקות סבתא קראה לה, והיא הלכה הביתה בלי הפנס שלה. למחרת אמא רצה לגן ומצאה את הפנס. הייתה לו לחיצה קטנה בצד, אבל הוא נראה בסדר. היא לחצה על הכפתור ולשמחתה האור נדלק. אבל אז כבה שוב. אמא נייערה את הפנס והאור נדלק אבל לא נשאר. גם אחרי שהחליפה את הסוללות הפנס לא נשאר דלוק ברצף. הוא האיר רגע וכבה שוב. באותו לילה אמא שמה את הפנס על השולחן ועצובה מאוד נכנסה למיטה. היא הייתה עייפה מאוד ומצוברחת. היא הביטה על הירח והביעה משאלה. או יותר נכון שלוש משאלות. רק שלא ניסחה אותן כראוי והן התאחדו לאחת. היא רצתה לבקש שהפנס שלה יעבוד שוב כראוי ויפסיק

להבהב, ושהירח יאיר יותר חזק כדי שהיא תוכל לתפוס חרגולים בלילה ושכל החיפושיות השחורות וכתומות תעלמנה. אבל מה שבאמת יצא מפיה היה "פנס עבוד ירח בהיר חיפושית טיפשית שחורה וכתומה."

רק אמרה זאת ונרדמה. הירח קרץ וחייך. כשאמי הייתה ילדה קטנה אנשים האמינו שלא צריך להשאיר חלונות פתוחים בלילה.

לכן סבתא תמיד סגרה את החלון בחדר של אמי ואמרה לה לא לפתוח אותו עד הבוקר. אמא בדרך כלל צייתה לסבתא, אבל לפעמים נעשה לה כל כך חם שחייבת הייתה לפתוח חלון. וזה היה בדיוק אחד הלילות החמים. החום העיר את אמא והיא פתחה את החלון כדי להכניס קצת אוויר קריר. וכך נכנסה גם החיפושית הקטנה, שחורה וכתומה,

שרצתה לבדוק טוב יותר את הפנס. קל היה לראות את הפנס. הוא היה מונח על השולחן והירח האיר עילו. אפשר היה לחשוב שהירח שולח קרן אור אחת במיוחד על הפנס.

החיפושית הקטנה, שחורה וכתומה נחתה על יד הפנס. היא הופתעה שדבר כל כך פשוט יכול להאיר בקצה אחד. לחיפושית הקטנה, שחורה וכתומה הפנס נראה כמו גליל ארוך וכסוף, עם זכוכית בצד אחד ולחיצה קלה בצד שני. ואז היא הרגישה בכפתור ההפעלה. היא ניסתה ללחוץ עליו אבל זה היה קשה מדי בשבילה. היא ניסתה שוב, אבל הכפתור לא זז. אבל היא הייתה עקשנית. היא עפה מהר כמה שרק יכלה (שזה לא מהר מאוד, כפי שאנחנו יודעים) ונחתה על הכפתור.

הכפתור זז. האור הבהב וקרן אור עברה דרך החדר ואל הקיר. החיפושית הקטנה, שחורה וכתומה התרגשה מאוד. היה לה רעיון. רעיון טוב. והיא אמרה לעצמה משאלה, שהייתה דומה מאוד למשאלה של אמי (רק בלי המילה "טיפשית").

*

לחיפושית הקטנה, שחורה וכתומה שעכשיו היא יכולה להבהב בקצה אחורי של גופה, כמו הפנס המקולקל.

החיפושית הקטנה, שחורה וכתומה קפצה מהענף והתחילה לעוף הביתה, אך אז עצרה פתאום

ובקול חזק, כמה שרק יכלה, קראה "תודה לך יוצר החרקים!"

*

עד היום, בכל ליל קיץ חמים, ילדים יוצאים אחרי ארוחת ערב כדי לרדוף אחרי חיפושיות קטנות, שחורות וכתומות. החיפושיות האלה לא קופצות. הן לא עפות מהר מאוד. אין להן כנפיים גדולים וצבעוניים. אבל הן מהבהבות וזה נעים לרדוף אחריהן בחושך.

החיפושית הקטנה, שחורה וכתומה עפה מהחדר ישר אל העץ של יוצר החרקים. כשהגיעה לשם, יוצר החרקים ישב לפני הדלת שלו, דומה מאוד לחיפושית הקטנה, שחורה וכתומה (רק יותר גדול). ולפני שהחיפושית הקטנה, שחורה וכתומה התיישבה לידו, יוצר החרקים אמר בקול עדין "אני חושב שזו משאלה נהדרת."

החיפושית הקטנה, שחורה וכתומה חשבה שיוצר החרקים מדבר למישהו אחר, כי הרי היא לא אמרה עוד דבר. היא הביטה סביב אבל לא ראתה מישהו אחר אלה רק את יוצר החרקים. משום מה היא הביטה לשמיים והירח קרץ לה.

"הירח אמר לך את משאלתי?" היא שאלה את יוצר החרקים.

ויוצר החרקים הסביר "את הבעת כמעט אותה המשאלה כמו הילדה הקטנה, למרות ששתיכן לא ידעתם זאת."

ואז החיפושית הקטנה, שחורה וכתומה שאלה "אז אקבל את משאלתי?"

"יש לך כבר" ענה יוצר החרקים. הוא הראה